

handling af Finanslovforslaget var stillet Ændringsforslag om at forhøje Portør C. Lassens Pension til 650 Kr. aarlig.

Udenfor Betænkningen er der stillet et Ændringsforslag af det ærede Medlem fra Kolding (Laursen), som nu er støttet ved en Udtalelse af det ærede Medlem fra Skjolddelev (Johannes Pedersen). Jeg maa tilstaa, at det deri nævnte Andragende forekommer mig at være et særlig grelt Eksempel paa, hvad man mener at kunne andrage Staten om. Hvis dette Ændringsforslag skulde vinde nogen som helst Tilslutning fra Folketinget, mener jeg, det vilde føre til, at snart sagt ethvert Andragende uden Blufærdighed vilde kunne indbringes her i Rigsdagen. Det drejer sig om en Entreprenør, som i sin Tid i den Hensigt at drive en Forretning, altsaa for at opnaa et forretningsmæssigt Overskud, har kontraheret med et privat Jernbaneselskab om Udførelsen af en Entreprise. Denne Entreprise mislykkes for ham, saa at han lider et Tab, og det siges, at Grunden hertil var, at Entrepriseforetagendet hvilede paa Ingeniørberegninger, der viste sig at være forkerte. Det fremgaar for øvrigt ogsaa tilstrækkelig klart af Sagens Akter, at dette har været Tilfældet. Det kommer derfor, som altid ved saadanne Lejligheder, til en Strid mellem Entreprenøren og Jernbaneselskabet. Denne Strid henvises til en Voldgift, som bestemmer, at Manden skal have et Tillæg til sin Entreprisekontrakt af 98,000 Kr., hvilket altsaa efter Voldgiftsrettens Skøn er det Beløb, der tilkommer ham, og dernæst skal han betale en Bøde paa 10,000 Kr. paa Grund af Arbejdets Forsinkelse.

Nu skulde man virkelig tro, at den Sag ikke var længere, navnlig da det er 18 Aar siden, den har fundet sin Afgørelse. Men nu fremkommer der altsaa et Andragende til Folketinget, hvori man beder Folketinget om at tage sig af den Sag og om, at Staten skal erstatte Manden dette Beløb af 10,000 Kr. eller dog, saa vidt jeg forstaaer, den Del deraf, som man mener paahviler Staten derved, at Staten er Deltager i Banens Aktiekapital. Det forekommer mig, at man vender op og ned paa ethvert Begreb om, hvad der er Lov og Ret og Sædvane, naar man søger at fremme et saadant Andragende, og de ærede Medlemmer udtaler desuden ved deres Anbefaling af dette Andragende en Dom over Voldgiftskendelsen, hvad de Herrer neppe har synderlig Berettigelse til. Det er Forudsætningen for Voldgiftsdomstoles Virksomhed, at man anerkender deres Kompe-

tence, og at deres Afgørelser er endelige. Det forekommer mig derfor, at det vilde være ganske urigtigt, om det Jernbaneselskab, hvorom der her er Tale, tog denne Sag op igen. Hvis det imidlertid havde Lyst dertil og kunde finde noget som helst Motiv dertil, vilde jeg ikke modsætte mig det; men hvad der i alt Fald er fuldkommen urigtigt, er at paakalde Statens Opmærksomhed i den Anledning. Statens Opmærksomhed kunde i saa Fald med lige saa stor Ret paakaldes af en hvilken som helst Entreprenør, som har tabt Penge ved et offentligt Arbejde, og der vilde da blive Tale om særdeles mange Tilfælde. Jeg ser, at den Mand, hvorom det her drejer sig, er 75 Aar gammel, og jeg formoder, at han befinder sig i daarlige Omstændigheder. Dette kan man kun have Medlidenhed med, og man kan kun have Sympati for, at Manden bliver hjulpet, men jeg mener rigtignok, at det er et Spørgsmaal, som maa indankes for et helt andet Forum end dette.

Med disse Bemærkninger skal jeg tilslutte mig paa det indstændigste at fraraade Vedtagelsen af det foreliggende Ændringsforslag.

Laursen: Jeg tillod mig at sige, at jeg selv var paa det rene med, at den nævnte Mand ikke havde noget Retskrav at stille, men at muligvis den naturlige Maade at hjælpe ham paa var at lægge Bestyrelsen for den paagældende Bane paa Sinde, om der ikke alligevel var en gammel Uret mod ham at gøre god. Uden at tale om Voldgiftsrettens Kendelse — det indrømmer jeg gerne den højtærede Minister, at jeg ingen Kompetence har til — vil jeg nævne den Kendsgerning, at den paagældende Mand uden egen Skyld har tabt en ret betydelig Formue, og at dette jo allerede er trist nok. Han har vakt Sympati i vide Kredse ved den Maade, hvorpaa han i en ældre Alder har kæmpet sig frem, saa at ikke andre end han selv er kommet til at lide Tab. Det er den Slags Træk, man ikke træffer alt for tit, og derfor mener jeg, at det har man Lov til at honorere en Smule. Jeg vilde finde det smukt og rigtigt, hvis Bestyrelsen for den paagældende Bane vilde tage Initiativet til at gøre det Tab, han har lidt, noget mindre føleligt for ham og derved formindske en Del af den Uvillie imod denne Bestyrelse, som Tabet nødvendigvis maa have vakt, og i den Henseende havde jeg troet, at Ministeren for offentlige Arbejder kunde være behjælpelig overfor Bestyrelsen, saa at den bevægedes til at